

பெண்ணிடம்

கவிதைகள்

என் கயிறுக்கு
எதிர்த்து என்ரு
குறைய்ப்பு ருப!

பெண்ணியா
கவிதைகள்

என் கவிதைக்கு எதிர்த்தல் என்று
தலைப்பு வை!

மேலாதிபதி, சென்னை

நூலாமை

பெண்ணியா

இலங்கையின் மட்டக்களப்பில் காத்தான்குடி என்ற ஊரில் பிறந்தவர். 1994இலிருந்து எழுதி வருகிறார். இவரது முதல் கவிதை 'சரிநிகர்'ல் பிரசுரமாகியிருந்தது. இவரது கவிதைகள் 'உயிர்வெளி' - பெண் காதல் கவிதைகளின் தொகுப்பிலும் 'வேற்றாகி நின்ற வெளி' - ஈழத்துக் கவிதைகளின் தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. 'சரிநிகர்' நடத்திய 'வானமே எல்லை' 'விபவி'யின் 'சுதந்திர இலக்கிய விழா' போன்றவற்றில் சிறந்த தனிக்கவிதைகளுக்கான பரிசுகள் பெற்றவர். இது அவரது கவிதைகளின் முதல் தொகுதி. அவரது ஊரில் முதல் பெண் கவிதைத்தொகுதி.

தன் குடும்பத்தினருடன் காத்தான்குடியில் வாழ்ந்துவரும் அவரது இயற்பெயர்- நஜிபா றாபி கணவர்: றாபி, குழந்தை: ரக்ஷான்

முகவரி:

No.11, Abdhul Jawaadh Alim Maawatha,
Kattankudy-06, Sri Lanka.
Tel: 0652245725

EN KAVITHAIKKU ETHIRTHTHAL ENRU
THALAIPPU VAI! (poems)

Creator: PENNIYA (Najifa Rooby)©

First Edition: October 31st 2006

Pages: 48

Published by: UDARU

(e-mail: udaru@bluewin.ch)

Printed by: Moonravathu Manithan Publication.

077-3131627

Price: Rs. 100.00 (Sri Lanka), \$. 05

நன்றி

சரிநிகர்
மூன்றாவது மனிதன்
உயிர் எழுத்து (வீரகேசரி வாரவெளியீடு)

உம்மா
வாப்பா
என். ஆத்மா

அத்துடன்
என் றூபிக்கும்
ரக்ஷான் குட்டிக்கும்

புகலிட வாழ்வு, பெண்ணியம், தலித்தியம், தமிழ் அரசியல் என்பன குறித்த பின்நவீனத்துவப் படைப்புக்கள்வரை இன்று தொகுப்புகளாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்த வகையில் இன்று நாம் சொல்வதற்கு பல விடயங்கள் இருந்தாலும், பெண்களின் பிரச்சினைகளே எமக்கு முக்கியமாக உள்ளன. தமது நிலை பற்றி பெண்கள் கேள்வியெழுப்பத் தொடங்கியுள்ளனர். யுத்தமும் பெண்ணொடுக்கு முறையும் பெண்களை வாழ்வின் எல்லைக்கே துரத்துகின்றது.

உலகெங்கும் பெண்கள் சுரண்டப்பட்டும், அடக்கப்பட்டும் வருகின்றார்கள். பிற்போக்குத்தனமான சமூகக் கட்டுப்பாடுகளும், அடிப்படை மதவாதங்களும் ஆண்மேலாதிக்கத்துடன் சேர்ந்து பெண்களுக்கே புத்திமதிகளை உதிர்த்து வருகின்றன. பெண்ணுக்கு சம அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று பெண்கள் குரல் கொடுக்க முனையும் போது பெண்கள் ஆணாதிக்க சட்டங்களாலும் சமூகத்தாலும் அடக்கப்படுகிறார்கள்.

தமிழ் இலக்கியம் என்று வரும்போது அதனைப் படைப்பவர்கள் பெரும்பாலும் ஆண்களாகவே இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இப் படைப்பாளிகள் தமது படைப்புகளுக்கு ஊடாக தாம் மறைமுகமாகவோ அல்லது நேரடியாகவோ ஏற்றுக் கொண்டுள்ள ஆணாதிக்கச் சிந்தனைகளை எமது சமூகத்திற்கு ஊட்டி வந்துள்ளனர். சிறிய அளவிலேனும் பெண் விடுதலைக் கருத்துக்கள் எமது சமூகத்தில்

உள்வாங்கப்பட்ட பின்னர் பெண்ணிய எழுத்துக்கள்
வெளிவரத் தொடங்கின; வளர்ந்து வருகின்றன.

ஆண் அதிகாரத்தால் பாதிக்கப்படும் அனுபவங்களும்,
யுத்தத்தால் -ஆண்களைவிட- அதிகளவில்
பாதிக்கப்பட்ட அனுபவங்களும் சமூகத்தின்
வாழ்பனுபவங்களுமாக பெண்ணிலை அனுபவங்கள்
பெண்களின் படைப்புகளில் பதிவாகின்றன.

அந்தவகையில் பெண்படைப்புலகின் ஒரு பதிவாக
ஊடறு தொகுப்பு 2002 மே மாதம் வெளிவந்தது.
இப்பொழுது இரண்டாவது வருடமாக இணையத்தில்
ஊடறு வெளிவருகின்றது. அந்த வகையில்
ஆண்நோக்கிலான பெண் எழுத்துக்களை, அதன்
படைப்புலகை ஊடறுத்து வெளிவரும் பெண்களின்
படைப்புக்களை ஊடறு மூலமாக தொகுப்பாக்க
முனைந்துள்ளோம். அந்த வகையில் பெண்ணியாவின்
எழுத்துக்களை ஊடறு மூலம் வெளிக்கொணரவும்
உள்ளீடாக்கவும் முனைந்துள்ளோம். இது ஊடறுவின்
முதல் முயற்சி. பெண்களின் படைப்புத் திறனை
ஊக்குவிப்பது என்பதே ஊடறுவின் நோக்கம்.
இதற்குள் அது செயற்பட முனைகிறது. தொடர்ந்தும்
நாம் இவ்கையான பெண்களின் எழுத்துக்களை
கொண்டு வருதில் ஆர்வமாக உள்ளோம்.
என்பதையும் கூறிக் கொள்ள விரும்புகின்றோம்.

தேவா (ஜேர்மனி), றஞ்சி(சுவிஸ்)
01.09.2006

ஊடறு இணையத்தளம் : <http://udaru.blogdrive.com>
ஊடறுவின் ஈ-மெயில் முகவரி : udaru@bluewin.ch

...நேசம் அல்லது நெல்லிமரம்

...மாதராய்ப் பிறந்திட

...கல்

...முட்களின் கதைகள்

...வெறுமை

...உன்நினைவு... மழைநீர்... கண்ணீர்

...உதிரும் இலைக் கனவு

...கருகுதல்களும் கனவுகளும்

...பச்சைக் கனவு

...இருட்டு

...வதைபடலம்

...ஓர் வானமும் ஓர் அருவமும்

...படியோலையின் ஒரு குரல்

...என்கவிதைக்கு எதிர்த்தல் என்று தலைப்பு வை!

...புத்துயிர்த்தல்

நேசம் அல்லது நெல்லிமரம்

என்னையே பார்க்கும் நெல்லிமரம்
என்னவடிவாய்த்தான் உள்ளது
என் முகத்தை விட!
மழைக்காலங்களில் அடுப்பில் வைத்துக் கறுத்த
சட்டியின் நிறம் போன்ற
அதன் தண்டு அதிலிருந்து
கிளைகளாய்ப் பிரிந்து நிற்கும் அதன்
இளம் பச்சை இலைகள்.
மழைத்துளி பட்டு நிற்கும் போது
என்னவோ செய்கிறது என.

மாலை நேரங்களில் நான்
மிசுந்த துக்கத்துடன் இருக்கும் வேளைகளில்
அதனுடன்தான் பேசியும்
அழுதும் தீர்ப்பேன்.
வஞ்சகமும் பொறாமையும் நிறைந்த மனிதர்களது
முகத்தைவிட அந்த
நெல்லிமரத்தின் உடல் முழுக்க
அழகாகவே உள்ளது.
என் நேசத்திற்குரிய நெல்லிமரம்!

நெல்லைக்கு தெற்கில் நெல்லை
அவ்வயல்

மாதிரய்யி ஸ்ரீரத்த

ஒரு உருண்டையின்
நுனியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
இனிமையான ஆலமரம் அதிலேயே
எப்பொழுதும் இருக்கும் குட்டி ஊஞ்சல்
மனிதர்கள் இல்லாத இடங்கள் இவை
அனைத்துமே மனதிற்கு இதம் தருபவை.

கேவலமான கௌரவ வெறியுடன்
அலையும் சிவந்த கண் மனிதர்
இவர்களை நினைத்து மிகவும்
நடுங்குகிறேன் இரவில்

மனிதனாகப் பிறந்து விட்டோமே என்கின்ற
கவலையை விடவும்
பெண்ணாகப் பிறந்து விட்டோமே என்கின்ற
சோகம் அதிகரிக்கிறது வரவர.
இருள் பரவி நிரம்பிவிட்ட என் வாழ்வில்
என்றாவது ஒரு சூரியன்
வருமா என்பது
அசாத்தியமானதொரு கேள்வி.

செய்கைக்கு தெரிந்தல் தெரி
தலையிலை!

கல்

அவள் நடந்தாள்
காடுகளுக்கூடாகவும்
பாலவனங்களுக்கூடாகவும்
ஆனால் அவள் உணர்வில்லை
குளிரையோ
வெப்பத்தையோ
அவளின் உட்காவு நரம்புகள்
பழக்கப்பட்டன இவற்றுக்கெல்லாம்
ஆனால் அவளின் மூளையோ
குழம்பிற்று
எதையோ சிந்தித்தது
கண்கள் மட்டும்
கண்ணீரால் நனைந்து கொண்டது
அவளின் உள்மனம்
எதையோ தேடிற்று
அது எதுவென்று புரியவில்லை
அவளுக்கு

சில சமயம் அவள் உணர்ந்தாள்
தான் ஒரு
சிலையாக்கப்பட்டிருப்பதாக

20011998

செய்கைக்கு தெரிந்தல் தெரி
தலையிலை!

முடகள்ளி கதைகள்

என் வெறுப்புகளை மிகைப்படுத்தும்
 மனித மனம் தின்னும்
 மேன் மக்களே
 எனை வாழ விடுங்கள்
 உங்கள்
 உண்மைகளை விழுங்கும்
 உணர்வுகளைச் சிதைக்கும்

செல்வசுக்கு தெரிந்தால்
 அலப்பு வை!

சம்பிரதாயக் கயிற்றில் எனைத்
 திரித்து வதை செய்ய வேண்டாம்.
 அதனுள் அழுகிய மனிதனாய் வாழுதல்
 அழிந்து அமிழ்ந்து போதல்
 என்னால் இயலாது.

நான் நிஜங்களை நேசிக்கிறேன்
 இன்னமும் தெளிவுற்றால்
 உங்களைத் தவிர்ந்தவற்றை.
 உங்கள் ஆறாம் அறிவினை மறக்கடிக்கும்
 போலி மகிழ்வுகளை அல்ல.
 சராசரி திருமணத்திலோ
 உடல் உணர்தல்களிலோ
 நான் திருப்தியுறுபவளல்ல
 என் திருப்தி என்பதும்
 விடுதலை என்பதும்
 உங்களுள் அடக்கப்பட முடியாதவை
 உங்களுள் உணர்த்தப்பட முடியாதவை
 நிச்சயமாய் அவை
 உங்கள் பாதங்களின் கீழோ
 அல்லது என் கழுத்தின் கீழோ
 புதைக்கப்பட வேண்டியதென
 ஒரு கற்பனையைத் தானும்
 உருவாக்க வேண்டாம் நீங்கள்.

நான்
 வாழ்தலையும் மரணித்தலையும்
 எனக்காய்ப் புரிய இசைகிறேன்
 தீக்கிடங்கினுள் கிடந்து
 நான் உயிர்வாழ்வதாய்க் கூச்சலிட
 எத்தகைய பிடிப்புகளுமில்லை எனக்கு.

செல்வசுக்கு தெரிந்தால்
 அலப்பு வை!

இத்தகைய வாழ்ந்து அழிதலுடன் கூடிய
நடிப்புத்திறன் எனக்கிருப்பதாய்
மார்தட்டிக் கொள்ள நான்
உங்களுள் ஒருத்தியும் அல்ல.

நான் எனை ஓர்
உன்னதப் பிறவியெனக் கருதிக் கொள்வேன்
ஒளிர்ந்து பின் தேய்தல்
உறுதியென விதியெழுதப்பட்ட பின் கூட
பொன்னிலவு கரைந்து விடவில்லையே!
என் முயல்வுகளும் சிந்தனைகளும்
தோற்கடிக்கப்படலாமென உணர்ந்தும்
நான் போரிடுகிறேன்
உங்களுள் ஒருத்தியாய் அல்ல
ஓர் உன்னத பிறவியாய்

ஆதலால் உலகில் எங்களைப்
பெற்றுத் தள்ளி
உணர்வுகளைத் தனியே உறிஞ்சி
பிணங்களாய் வாழவிடும்
ஒழுக்கம் மிகும் மேன்மக்களே
எனை வாழ விடுங்கள்
அல்லது என்னையும் அவர்கள் போல்
உணர்வுகளை உறிஞ்சி
பிணங்களாய்த் தான் வாழவைப்பீரெனின்
உடனேயே எனைக்
கொன்று விடுங்கள்
ஏனெனில்
வாழ்தலுடன் கூடிய நடிப்புத்திறன்
எனக்கிருப்பதாய் மார்தட்டிக் கொள்ள
நான் நிஜங்களைப் பொய்ப்பிப்பவளல்ல

செல்வசுக்கு தெரிந்த செல்வ
சுலபுலி

செவ்வழை

மிக அந்தி வானம்
தூரத்தே ஒரு சில புள்ளிகளாய்
கரும் பறவைகளும்
பரந்த மேகங்களும்.
மெல்லிய பனித்திரையின் பின்
அடுக்கடுக்காய்த் தொடரும்
பெரும் மலைகள்.
எழுவதும் பின் அமிழ்வதுமாய்
என் கால் நனைத்து நனைத்து
சலித்துக் கொள்ளும்
சிற்றலைகள்.
இவற்றிடையே
ஒளிந்து கிடக்கும்
என் ஊமைத்தனத்தின்
உளரலைத் தொடர்கிறேன்...

என்னவாயிற்றோ எனக்கு
ஒளிர்ந்து பின் இருள் சூழும்
இப்புவிவின் மீது ஓர்
கழிவிரக்கம் தோன்றலாயிற்று.
எல்லாவற்றினதும் செய்கைகளின் பின்னும்
ஒளிந்து மறைந்து கிடக்கும்
பெருமையின் தேடலை
பொய்மைத் தனத்தை உணர்கிறேன்.

ஓவ்வோர் மாலைகளிலும்
வானம் மிளிரவைக்கும்

செல்வசுக்கு தெரிந்த செல்வ
சுலபுலி

நட்சத்திரங்களை எண்ணி எண்ணி
என் இராக்களைக் கழித்து
என் புதுமைகள் மிகும்
கற்பனைகளை
உயிரூட்டிப் பார்க்கிறேன்.
இன்னும் நான்
வாழ்ந்து முடித்த அந்த
இனிய நாட்களையும்
மீட்டியவளாய்...

அன்று அவ்வினிய உலகில்
நானும் அவளுமாய்த்தான்
எம் சிறகுகள் கோர்த்து
வண்ணத்துப் பூச்சிகளுடனும்
பறவைகளுடனும்
சுற்றித் திரிந்தோம்
இன்றைய பொழுதில்
எனக்கு அவளும் இல்லை...
அந்த உலகம் இல்லை...
ஆதலால் தனித்து
எல்லாவற்றினதும் கைவிடுதல்களின் பின்
இந்த வானம்
இந்தக் காகம்
இவற்றுடன் என் நாட்களை
எண்ணிக் கழிக்கிறேன்...
என்னதான் மனித ஜீவன்கள்
இல்லையேயாயினும்
இவற்றுடன் என் நாட்கள்
மிக இனிமையாய்த்தான்...

22081997

செல்வாக்கு தெற்குச் செல்வாக்கு
செல்வாக்கு

உனக்கு உனக்கு... மனக்கு... கண்ணு

நீ பிரிந்து போன இந்த நிமிடங்கள்
எனக்கெந்த மகிழ்ச்சியையும் தரவில்லை
இருந்த சுதந்திரமும்
அற்றுப்போன உணர்வுகளைத் தவிர

நீயும் நானும்
இவ்வளவு கெதியில் பிரிவோம் என
நான் துளியும் எண்ணவில்லை

இனி ஒரு நிம்மதி வேண்டி
இறையடி சேரலாம்

எதுவும் உன்னிடம் பேச முடியாதபடி
நான் ஊமையாக இருத்தப்பட்டுள்ளேன்
உன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த
இந்தப் பொழுதுகளைப்பற்றி
இப்போது மழையுடன் பேசுகிறேன்.

நினைவுகளுக்கென நான்
மீட்டுப் பார்க்கிறேன்

செல்வாக்கு தெற்குச் செல்வாக்கு
செல்வாக்கு

நமது இறந்துபோன கடந்த காலங்களை.
இனியும் எவ்வளவோ
உன்னிடம் பேசவேண்டும்
நான்தான் ஊமையாக்கப்பட்டிருக்கிறேனே!

நீ இப்போது என்னுடன் இருந்தால்
உன்னை இறுக்கிக்கொண்டு
ஒவென்று அழுதிருப்பேன்
அல்லது கதறியிருப்பேன்

அழுது கண்ணீர் திரையாகிறது
ஒருதுளியேனும் உனக்காயன்றி
விட்டதில்லை நான்
பிரியேன் உன் நினைவுகளை விட்டும்
உன்னை விட்டும்

இப்போதெல்லாம் எனக்கு இவை
பெறுமதியான பொழுதுகளாய்த்
தெரியவில்லை
நீயும் நானும் வாழ்ந்த
அந்தக் கணங்களைவிட.

ஆத்மா பிரிந்த ஆவியாய்க் கிடக்கிறேன்
எனக்குள் உனக்குத் தெரியாமல்
நீ போய்விட்டாய் வெகு தூரம்
உன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்
இறுதி நேரங்களில்
என் விழிகள் நனைகின்றன.
ஆத்மாவைப் பிரிந்த ஆவியாய்
கிடக்கிறேன்.

10061996

நெல்லைக்கு தெற்கில் நெல்லை
காவல் படை

உதடுமீதவைக்கிறது

உன் பெயரை உச்சரிப்பதில் தான்
என் உணர்ச்சிகள் மெய்ப்படுகின்றன.
சிறிது உன்னை நினைக்கிறேன்
பிறகு அழுகிறேன்
என் ஆத்மார்த்தமான காதல்
நீ புரியாதது
இப்போது நீ இல்லை

நெல்லைக்கு தெற்கில் நெல்லை
காவல் படை

ஆனபோதும் நான் நேசிக்கிறேன்
அதைப்புரியாமலேயே நீ போய்விட்டாய்

என் ஆசைகளும் நினைவுகளும் வெடித்து
கண்களிலிருந்து
கண்ணீர்க் கோடுகள் துளிகளாய் வீழ்ந்தாலும்
என் உணர்வுகளை நிறுத்த முடியவில்லை
இப்போதும் நான் வாழ்கிறேன்
மௌனம் நிறைந்தவளாய்
இனி நான் பேசப் போவதில்லை
உன் நினைவுகள் எனை விட்டு நீங்கும் வரை.
அன்று என் நினைவுகளும்
என்னோடேயே இருக்குமா என்ன?

நான் உன்னைக் காதலித்தேன்
என் உணர்வுகளைக் கடந்து
உன்னைக் காணுகையில்
அதி வேகமாகத் துடித்த என் இதயம்
இன்று மிக மென்மையானதாக
இதழும் உன் நினைவுகளும் நிறைந்ததாக

எவ்விதம் இனி நான்
என் கணங்களைக் கழிப்பது
எனைச் சூழ்ந்திருந்த நீயும் அகன்று போன பின்
உன்னை
உன் பிரிவை
நான் உணர்கிற போது
ஒருவரும் இல்லாத தனி வீதியில்
ஒரு மஞ்சள் விளக்குக் கம்பத்தின் கீழ்
மெல்லிய மழைத் துளியில் நனைய நான்
என் கண்களில் நீ

நெல்லைக்கு தெற்கில் நெல்லை
அவ்வை வை!

நினைவுகளாய் ஈரலிக்க
நான் மட்டும்

அழ வேண்டும்
என் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டி
என் இதயம் கனக்கிறது
ஏதோ ஒன்று மனதில்
பாரம்போல் உணர்கிறேன்
அது உன் நினைவின் துயரா அன்பே
எனக்கு இது பிடித்திருக்கிறது
உன் நினைவில் அமிழ்வது
அழிவது...

என் உயிர் உன்னது
அதை நான் சுமக்க விட்டு
எங்கு போய்ப் போனாய் போ
உன்னுடைய என் பெயரையும்
எடுத்துச் செல்க
செல்க

என் கைகளில் கண்ணீர் வீழ்ந்து உடைகிறது
இனி எதிலும்
ஈடுபாடு இருக்கப் போவதில்லை
என்ற போதும்
ஓர் மௌன ஜீவனாய்...
இன்னும் உனக்காகவே...
நீ எனக்குள் உயிர்க்கிறாய்
என் மனதில் துளிர்க்கும்
நினைவின் குருத்துகளாயென...

13021997

நெல்லைக்கு தெற்கில் நெல்லை
அவ்வை வை!

கருகுதல்களுக்கும் கைவகளுக்கும்

என் நிலவு எங்கே?
கருமேகங்கள் நிறைந்த வானில் என்
நிலவைத் தேடுகிறேன்
கண்ணுள் சிக்கிய தொலைவுவரை
இருட்டிப் போன
பேய் மரங்கள்தான் தெரிகின்றன.
இவற்றுள் எங்கே
என் நிலவை நான் காண்பது?
பெரிய அலைகள் அடிக்கும் சத்தமும்
பாம்புகள் தவளைகள் இரைச்சலும்
எனை மிகத் திகிலூட்டுகின்றன.

இதென்ன
இவ்வாறாய் ஓர் கொடூர இரவு
என் நெஞ்சைப் பிளந்து
என் இதயத் துடிப்பு காதில் கேட்கிறது.
ஓர் சிறு துளி வெளிச்சமேனும்
எனக்குத் தெரியவில்லை
முன்னொரு போதும் இவ்விதம்
நேரவும் இல்லை.
பேய் மரங்கள்தான் இன்னமும்
அச்சமுட்டுகின்றன.

செவ்வகைக்கு தெரிந்தால் செவ்வகை
கவையவை!

ஏனோ இது நாள்வரை
ஒளியிருந்தும் என் கண்கள்
திறத்தலற்றிருந்தன...
நேற்றைக்கு முதல் தினம் அவள்
மிதித்துத் துவைத்து
சாகடிக்கப்படும்வரை.
இன்றுதான் தோன்றிற்று
என்னுள் இத் தேடல்...

எங்கு போய்த் தொலைந்தனர் இவர்கள்
என்னவர்கள்...
நீண்டு அந்தோ தெரியும்
வெற்றுப் பாதையில் அசைவற்று
கற்களாய் உறைந்திருப்பன
இவர்களுடை உடல்கள்தாமோ!
என்னதான் ஆயிற்று
பெருத்த ஓசையுடன் எழும்
வெறும் காற்றுக்குக் கூட
அசைந்தசைந்து இயலுமையற்று
இவர்கள் இவர்கள்...
என்னதான் நிலையிது!

எவ்விதமெனினும்
நாளை இவர்கள்
இறத்தல் மட்டும் உறுதி...
மிதிபட்டோ அல்லது நசிபட்டோ
ஆக்கினைகளுற்று இறப்பதென்பது
மிக மிக உறுதி...
என்றேனும் அதிசயமாய்
கண்கள் விழித்தாலேயேயன்றி!

செவ்வகைக்கு தெரிந்தால் செவ்வகை
கவையவை!

பச்சை களை

மலர்ந்து வாடிய பூக்களும்
தேய்ந்து மறைகின்ற நிலவும்
என் கவிதையாகின்றன.
என் நினைவுகள் பொய்த்துச் சுருங்கி
உணர்வுகள் நொருங்கிச் சிதையும்
இவ்வுலகந்தான் இன்றைய என் சோகம்.
ஒரு யுகத்தில்
என் இப்போதைய சுவாசம் உண்மையெனில்
நான் பிறவியாகி
தேய்ந்து போவது உண்மையெனில்
நான் சிரித்ததும் அன்றைய உண்மை.

அது ஓர் சுகமான ஞாபகம்
என் உறவுகளும்
என் ஸ்நேகங்களும்
நானும்

நெ ஃவ்வைன் தொழில் நெரு
தொழில் நெரு

அமைதியும் மகிழ்வுமாய்
அம் மண்ணில் வாழ்ந்திருந்ததும்
அவனது குளிர்க்கரங்கள் பற்றி
என் கைவிரல்கள் சூடேறியதும்
அவனுடனான என் இரவுகள்
பனித்தூவியதும்...
நான் இதை முடிவுகாலம் என
அன்று உணரவும் இல்லை
ஏனெனில் அவை
என் கனவுகளும் கூட.
மறைந்து போன என்
மணல் ஓவியங்களை
கீற முனைகிறேன் நான்.

என்னுடைய அந்த நிமிடங்களை
நினைக்கும் என் இதயத்தை
அறுத்தெறிந்து வாழ நினைக்கும் நான்
இன்று எதைச் சிந்திப்பேன்...
தொலைந்து போன
என் சமாதானம் பற்றியதாகவா
அல்லது நான் தொலைத்து நிற்கும்
எல்லாவற்றையும் பற்றியதாகவா
எதைச் சிந்திக்க
என் முகம் கன்றிச் சிவக்க.
நான் தொலைத்தவற்றைத் தேடுகிறேன்
என்னுள் கிளர்கின்ற வேகத்துடன்.

எதுவுமே வேண்டாம் இம் மண்ணில்
எங்களுடைய அவர்களும் அவைகளும் போதும்
மழை அடித்துக் கொட்ட
தெரு நாயும் நானும்

நெ ஃவ்வைன் தொழில் நெரு
தொழில் நெரு

ஒதுங்கி நிற்கவும்
யாருடைய குறுக்கிடலுமற்று
என் பயணங்களில் நான் பயணிக்கவும்
மலர்களையும் தென்றலையும்
என் நண்பர்களாக ஆக்கவும்
என் தாயின் மடியை
படுக்கையாக்கவும்
ஓர் உலகம் வேண்டும் எனக்கு.

அங்கே இவ்விதயத்தைப் பிழிந்து
வடியும் கண்ணீர் இல்லை.
என் கண்ணீரால் நனையும்
என் தலையணைகள் இல்லை.
சகோதரர்களின் கழுத்துகளை அறுத்தறுத்து
புதைத்து மூடும் குழிகள் எதுவுமில்லை.
நாற் சுவருக்குள் நான் அடைபட்டு
கூக்குரலிடும் வேதனை இல்லை.

இன்றைய என் கனவுகளில்
நான் பிரசவிக்கும்
ஒவ்வோர் உயிர்ப்பும்
என்றோ ஒருநாள் எங்கோ
உயிர்ப்படும் என்ற நம்பிக்கை
என்னுள் மிளர்கின்றது.
ஆயினும் அவற்றை முந்தியதான
போர்க் காலம்
எல்லாவற்றையுமே கொன்று தீர்த்தால்
இவை என்றுமே
என் நிறைவுறா
கனவுகளாகத்தான் போய் விடுமா?

என்ன?

சென்னைக்கு தெரிந்தல் சென்னை
சுவைதன்

சுருட்டு

எதனாலோ
அல்லது எவற்றாலோ
நான் என் மரணத்தை விரும்புகிறேன்.
மரணம் பற்றிய பயம் தகர்ந்தது
வாழ்வின் மீதமாய் விரக்தியைக் காண்கிறேன்.

வாழ்வு தொடங்கி பல்லாண்டுகள் பின்னும்
பிள்ளைகள் எம் பிறப்பின் பின்னும்
முடிவுறாத இவர்கள் குடும்பப் போரில்
எனது காற்றின் எனது மலரின்
எனது கனவின் முகம் கிழிந்து தொங்கிற்று

சென்னைக்கு தெரிந்தல் சென்னை
சுவைதன்

கோணல்மாணலாய்.
ஓய வேண்டாம் இவர்கள் போர்
இவர்கள் கூத்துகள் முன் நான்
என் முழுமையையும் வெறுக்கிறேன்.
என் எதிர்நாட்களையும் வெறுக்கிறேன்.

எப்பிறவியின் சாபமோ
நானும் அவர்களும் அறியோம்...
ஒரு யுகத்திலும் எறித்துவிடாதபடி
நிலவின் கறுத்த பின்புறத்தை எம் வாசல் நோக்கி
திருப்பிப் பிடித்திருப்பது எவருடைய கைகளோ...!
எத்தனையோ தெளிந்தேன் ஆயினும்
இப்போரின் மனநிலைகள்
இன்னும் இன்னும் புரியாதனவாகவே!
குழம்புதல், தெளிதல்...
எனக்கு நெருக்கமற்றுப்போன இவர்களது
வெறும் கதைகளுக்கு பாசாங்காய்ச் சிரித்தல்
இவைகளே வாழ்வாயிற்று.

நான் யதார்த்தத்தை அவாவுகிறேன்
அதை எங்கெங்குமே காண்கிலேன்
ஏன் இவர்கள் இவ்விதம்?
என்னுமொரு கேள்வியே
துருத்தியபடி முன்னுள்ளது
கணங்கணமாய்க் கொல்கிறது.
உயர்திணையிலோ அஃறிணையிலோ
எதுவிலாயினும் எதுவாவதுஒன்று
இனித் தேவையே என உணர்கிறேன்
என் முனகல்களை செவிமடுக்கவேணும்
எனைத் தேற்றவேணும்
அல்லது என் குழம்பிய சிந்தனைகளுக்கு
ஏதாவதொரு பதிலைச் சொல்லவேணும்...

நெல்லைக்கு தெரிந்தல் நெல்லை
கலைப்பலகை!

உதை படல்

எப்போது
எனக்கும் என் தாய்க்கும்
என் சகோதரிக்கும்
உன் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை?
எத்தனை தடவைகள்
என்னுடன் என் தலையணை அழுதிருக்கும்.
இருட்டில் நான் விடுகிற

நெல்லைக்கு தெரிந்தல் நெல்லை
கலைப்பலகை!

ஒவ்வொரு துளிக் கண்ணீரும்
உன்னை நோக்கி
என்னால் விடப்படுகின்ற சாபங்களாகவே இருக்கும்.

உனக்குத் தெரியுமா?
என் இதயத்தில்
எத்தனை கீறல்கள் இருக்கின்றன என்று?
நானும் ஒரு சராசரிப் பெண் என்பதை
எப்போதாயினும் நீ உணர்ந்ததுண்டா?
உன் வரண்டுபோன கௌரவத்திற்காய்
என்னையல்லவா நீ
கொன்று கொண்டிருக்கிறாய்
என்னைப் போன்றவர்கள்
எவ்வளவு இன்பமாய்
இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க
பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விடும்
அபலையாகவே நான் இன்னும்...

உன்னுள் சிறிதளவேனும்
மனிதம் என்ற ஒன்றுள்ளதா?
அது இருந்திருந்தால்
இப்போது நான்
இக்கவிதையை எழுதியிருக்க மாட்டேனே!
என் மீது
சிறிதளவேனும் அன்பைக் காட்டாத
ஒரு காட்டு மிருகம் போலவே
இன்றுவரை நீ வாழ்ந்து கழித்தாய்.
உன் ஆதிக்கம் என்பது
என்னை
என் நாவை
அடக்கி ஆள்கின்றவரை மட்டுமே.

ஐம் உயர்வுமீ ஐம் அருவமீ

நீண்ட யுகங்கள்
என்னுள் துயிலுற்று
திடீரென விழித்து
எனை உலுக்கும்
உவமானங்கள் அற்ற
உருவம் இது

அநேக நேரங்களில் நான்
விழி விரிந்தே
கனவுகள் காண்கிறேன்
ஓர் அருவமாய்
தேவதையாய்
இன்னும் எதுவெல்லாம்
தம் உரிமைகள் வென்று
சுதந்திரம் பற்றி
பறந்து திரிகின்றனவோ
அதுவெல்லாமாய்
எனைக் கண்டு
மெய் சிலிர்த்துப் போகிறேன்.

கருத்துக்களற்ற
கனவுகளையாயினும்
இவற்றை நான் காண்கிறேன்
இல்லை காண்பதற்காய்
நான்
கனவுகளைத் தோற்றுவிக்கிறேன்.
என்னுடைய கனவுகளில்
மொழிகளற்ற அவர்கள் மொழியிலும்
ஆழங்களற்ற அசைவுகளிலும் அமிழ்ந்து

நான் சுமைகளைத் துறந்து
மிதந்து கிடக்கிறேன்

என் புனிதமிக்க
இரவுகளில்
வானம் வெடித்துச் சிதறும்
மழையையும்
ஓய்ந்த பின்
சருகுகளில் வீழ்ந்து
நொருங்கித் தெறிக்கும்
துளிகளையும்
மிருகங்களின்
மரண ஓலம் கலந்த
ஒலிக்கலவையையும்
என் முதுகின் பின் எழும்
சில்லாறுகளின்
இரைச்சலையும்
திகில் கலந்த உணர்வுடன்
ரசித்து
நீண்ட கனவுகளுடன்
உறங்கிக் கொள்கிறேன்.
எல்லாக் கனவுகளின்
முடிவுகளின் பின்னும்
என்னுள் நான்
எனைத் தொலைத்து
வானத்தில் ஓர்
விடிவெள்ளியாய்
என் உரிமைகளை
வென்று கொள்கிறேன்
என்றும் ஓர்
கனவுகளில் நடப்பவளாய்

நெல்லைக்கு தெற்கில் நெல்லை
கலையல்

புதுபாலையின் ஒரு குரல்

ஒரு இருட்டு எனைக் கொன்றது
நான் மிரண்டேன்
அல்லது மிரள வைக்கப்பட்டேன்
என் உறவுகள் வரையறுக்கப்பட்டன

ஆனால் என் இரவுகள்
எனை விடுவதாயில்லை
என்னில் எழுந்தது அவ்வுணர்வு
அதிலிருந்து நான் மீளவில்லை

நான் கொல்லப்பட்டேன்.
நான்கு வருடங்களுக்கு முன்
என் சுவாசம்
நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது
என் உடல் மட்டும் வாழ்கிறது
என்னில் எழும்
புது சுவாசத்துடனும்
புது உணர்ச்சியுடனும்

ஆனால் நான்
மீண்டும் ஒரு முறை
இறக்கப் போவதில்லை

என் புது உணர்வு எழுகின்றது
நான் வீழ்த்தப்படுவதையும்
நாங்கள் வீழ்த்தப்படுவதையும்
தகர்த்தெறிய.

23011998

நெல்லைக்கு தெற்கில் நெல்லை
கலையல்

என் உலகக் கீழ் எதிர்த்தல் என்று
சுலபியை!

என் ஈர்ப்பு அறுகிறது
இப்பேய் உலகை விட்டும்
அதன் ஆதிக்கங்களை விட்டும்

பரந்து கிடந்தன என் உணர்ச்சிகள்
அவற்றையெல்லாம் முடக்கி வை என்றனர்
நான் அவாவியிருந்த வாழ்வையும்
என் சுதந்திரம் நுரைத்த கனவுகளையும்

ஒரு பெரும் கனவுலகைக் கட்டி
நான் பதினேழு வருடங்கள் ஆண்டேன்
எங்கிருந்தோ வீசிய புயலில்
எல்லாமே சிதறின
நொருங்கிச் சிதைந்த கனவுகளோடும்
கண்ணீரோடும்
நான் துயிலறுத்திருக்கிறேன்

நெ உலகக் கீழ் எதிர்த்தல் என்று
சுலபியை!

என் ஈர்ப்பு அறுகிறது
இப் பேய் உலகை விட்டும்
அதன் ஆதிக்கங்களை விட்டும்

நிரந்தரித்திருக்க நினைத்திருந்தேன்
என் யுகத்தில்
உய்த்துணர்கிறேன் இப்போ
சகலவிதமான யதார்த்தங்களையும்
மனித நேயங்களையும்
உண்டு கழித்து ஏப்பம் விட்டு
வீணுக்குச் சிரித்து
வாழ்வதே வாழ்வென ஆயிற்று... ஆயிற்று...

மனிதத்துவத்தைத் தொலைத்த
தகப்பன்களின் மகன்களினிடையே
எனக்கான
ஒரேயொரு காதலனையும் காண முடியவில்லை
எனவேயும்
என் ஈர்ப்பு அறுகிறது
இப்பேய் உலகை விட்டும்
அதன் ஆதிக்கங்களை விட்டும்

என் பயணம் ஆரம்பித்தாயிற்று
முடிவுகளற்ற இலக்கை நோக்கி
தனித்தாயினும் பயணிப்பதே இயன்றவரை
என் சிறகுகளின் மீது நீளும்
எல்லாக் கைகளுக்கெதிராகவும்
என் கனவுகளின் மீது
கொடூரங்களை வரைய நீளும்
எல்லாத் தூரிகைகளுக்கெதிராகவும்

24081998

நெ உலகக் கீழ் எதிர்த்தல் என்று
சுலபியை!

முத்துமீது

எனது தகப்பனின்
நம்பிக்கையற்ற பார்வைகளினூடும்
தாயின் குமுறல்களினூடும்
உறவுகளின்
என் திருமணம் பற்றிய
சகிக்க இயலாத பேச்சுக்களினூடும்
சுதந்திரமாய் நான் வாழ்வதென்பதெவ்வாறு?

என் இனிமை
இதம் என்பனவெல்லாம் அவளுக்கானவை
அவளற்ற என் உலகுபற்றி
கனவுகளும் வேண்டாம் ஒருவருக்கும்.
போலியும்

பெண்ணியல் கவிதைகள்
தலைப்பு வை!

வஞ்சகப் பாசமும் நிறைந்த முகங்கள்தான்
எனைச் சூழ எங்கும்.
மென்மேலும் என்னால்
தோல்வியுறுதல் இயலாது.
எனது அவள் தோழி மட்டுமல்ல...

அது பற்றியும் சொல்வேன்
அது காதல்
அவனது வேர்களைப் பிடுங்கி எறியவும்
பிறகிருக்கும் மனதின் பரப்பெங்கும்
கள்ளிச் செடிகள் நட்டுப் பார்க்கவும்
கணம் கணம் இங்கு போர்
எவ்விதம் பிரிவேன் அன்பே!
எவ்விதம் வாழ்வேன் நான்?

ஆயினும் ஆயினும் வாழ்வேன்
ஆச்சரியமேயாயினும்
எனையழுத்தும் இவ்
இறுகிய பார்வைகளினூடிருந்து
வீறு கொண்டதொரு புல்லாய் நிமிர்வேன்
கூவத்தான் முடியாதாயினும்
ஈனஸ்வரத்திலேனும் என் பாடல்களை முன்கியபடி
யார் முன்னும் பணிதலன்றி
எனது உணர்வுகளோடும் அவாக்களோடும்
எவ்வகை வாழ்வெனப் புரியாத இது
குழப்பமிகு வாழ்வேதானாயினும்

வாழ்வேன்
வாழ்வேன்
வாழ்வேன் நான்

28111997

பெண்ணியல் கவிதைகள்
தலைப்பு வை!

இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தின் தீவிர படைப்பிலக்கிய தளங்களில் ஈடுபடுகின்ற பெண்களது பங்களிப்பானது பல்வேறு காரணிகளால், பல முக்கியத்துவங்களைக் கொண்டிருக்கின்றது.

1980 களில், அது பெரும் அதிர்வலைகளாக கிளம் பிற்று எனலாம். சிவரமணி, செல்வி போன்றவர்களினது உக்கிரமான தொனி, செறிவு மிகுந்த கவிதைகளாய் நிலை பெற்றது. அந்த அதிர்வுகளின் தொடர்ச்சியாக 1990களில் பெண் கவிஞர்கள் கூர்மையடைந்த பார்வைகளுக்கூடாக, எழுச்சியுடன் எழுதினர்.

‘எல்லை கடத்தல்’ கவிதைத் தொகுப்பின் மூலம் ஒளவையும், ‘உரத்துப் பேச’ கவிதைத் தொகுப்பின் மூலம் ஆழியாளும் கவிதைத் துறையில் புதிய பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். இவர்களின் தனித் தன்மையுடனான பெண் மொழியின் முனைப்புக்கள் வியக்க வைக்கும் அழகுடன் கவிதைகளில் சாத்தியமாயிற்று. இதே காலப் பகுதியில் தீவிர பெண் மொழியின் புரிதலுடன் பெண்ணியா எழுத ஆரம்பித்திருந்தார்.

பெண்ணின் உலகம்
தலைப்பு வை

என்பயணம் ஆரம்பித்தாயிற்று
முடிவுகளற்ற இலக்கை நோக்கி
தனித்தாயினும் பயணிப்பதே இயன்றவரை
என் சிறகுகளின் மீது நீளும்
எல்லாக் கைகளுக்கெதிராகவும்
என் கனவுகளின் மீது
கொடுரங்களை வரைய நீளும்
எல்லாத் தூரிகைகளுக் கெதிராகவும்

இதே நம்பிக்கை, இந்த உறுதி வெளிப்படும் வீச்சான
மொழி ஆற்றலோடு மேலெழும்பியவர் பெண்ணியா.

பெண்ணியா ஒரு கனவுப் பெண்ணா என்ன !
பாசாங்கில்லாத நேர்த்தியான சொற்களும் மண்
வாசனைகளும் இவருடைய கவிதைகளில்
ஏக்கத்துடன் கவிந்திருக்கின்றன.

மிக அந்திவானம்
தூரத்தே ஒரு சில புள்ளிகளாய் கரும்புறவைகளும்
பரந்த மேகங்களும்
மெல்லிய பனித்திரையின் பின்
அடுக்கடுக்காய் தொடரும் பெரும் மலைகள்
எழுவதும் பின் அமிழ்வதுமாய்
என் கால் நனைத்து நனைத்து
சலித்துக் கொள்ளும் சிற்றலைகள்

என இயற்கையை கொண்டாடுகின்ற அலாதியான
பாவனை, பரவச அனுபவமாகி விடுகின்றது.
பசுமையும் பரிவும் மிகுந்த பெண்ணியாவின் பார்வை
உள்ளுணர்வுகளை வியாபித்து சிலிர்ப்பூட்டக் கூடியது.

ஏன் எல்லாப் பெண்களின் குரல்களிலும் ஒரே
விதமான கனமும் நெகிழ்வும் பொங்கி வருகின்றது!.

பொதுவாகவே பெண்கள் ஒரே விடயத்திற்காகவே
கண்ணீர் சிந்துகிறார்கள், அது அன்பினை முன்னிட்டு
ஒரே விடயத்தையே கனவு காண்கின்றார்கள், அது
விடுதலையை முன்னிட்டு

இப்பெண்களுடைய குரல்களின் சாயல்கள், கால
கட்டங்கள் வேறுபடலாம் எனினும், நவீன பெண்
கவிஞர்களிடம் பொதுவான, அதே சமயம்
வலிமையான ஒரு குரல் இருக்கின்றது. அந்தக்
குரல்களுக்கான முறையீடும், பிரகடனங்களும்,
அவாவும் மிகத் தெளிவானது. காலம் அதனை
மென்மேலும் விரிவுபடுத்தி முடிச்சுக்களை அவிழ்த்துக்
கொண்டே நகர்கின்றது.

இத்தகைய பெண்களுடைய வாழ்வினது தனித்
தன்மைகளைப், பெறுமானங்களை நிலை
நிறுத்துவதென்பது, ஆதிக்க சக்திகளிடமிருந்து
விடுவிப்பதென்பதெல்லாம் போராட்டங்கள் இல்லாமல்
வேறென்ன ?

என் முயல்வுகளும் சிந்தனைகளும்
தோற்கடிக்கப்படலாமென உணர்ந்தும்
நான் போரிடுகின்றேன்
உங்களுக்குள் ஒருத்தியாய் அல்ல
ஓர் உன்னதப் பிறவியாய்
ஆதலால்
பெற்றுத் தள்ளி
உணர்வுகளைத் தனியே உறிஞ்சி
பிணங்களாய் வாழவிடும்
ஒழுக்கம் மிகும் மேன்மக்களே
எனை வாழ விடுங்கள்

என பெண்ணியா கூறுவது இத்தகைய போராட்ட சூழலில் இருந்து கொண்டுதான்.

உலகம், இயற்கை, சமூகம், ஆதிக்கப் பண்பாடு, குடும்ப அமைப்பு இவற்றில் எவை பெண்ணை புரிந்து வைத்திருக்கின்றன? அதுவம் நேர்மையான வகையில்.

வாழ்வினது விரிந்த வெளியில் சுதந்திரமாக பறந்து திரிவதென்பது மிகுந்த சவால் நிறைந்த ஒன்றாகத் தான் இன்னுமிருக்கின்றது.

இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளின் உள்ளுறைந்த கிராமங்களில் குடும்ப அமைப்புக்குள் இருந்தவாறு பெண்கள் பேசுகின்ற விடுதலை, உரிமைகள், சுதந்திரம் எல்லாம் மாபெரும் இடைவெளிகள் கொண்டனவாக வெவ்வேறு முகங்களை உடையனவாக இருக்கின்றன. உண்மையில் தனித் தனியான நிர்ப்பந்தங்கள் அவற்றிற்கிருக்கின்றன.

கிராமத்திலிருந்து எழுதும் பெண்படைப்பாளரது தேடல், தேவை, வாழ்வின் அமைப்பு முற்றிலும் மாறுபட்டதொன்று. அவள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்கள் வித்தியாசமானவை. நமது மண்ணில் நிகழ்கின்ற கொடுமையான யுத்தத்தின் விளைவால், பெண்கள் முகம் கொடுக்கின்ற அவதிகள், இழப்புக்கள் சாதாரணமானவையல்ல. நமது பெண்களது நாளாந்த அல்லாடல்கள் நிச்சயமாக ஒரு மேலைத் தேய பெண்ணை ஒத்தவையல்ல!

என் முழுமையையும் வெறுக்கிறேன்
என் எதிர் நாட்களையும் வெறுக்கிறேன்
எப்பிறவியின் சாபமோ

நெல்லைக்கு தெற்கில் நெல்லை
நெல்லை!

நானும் அவர்களும் அறியோம்
ஒரு யுகத்திலும் எறித்துவிடாதபடி
நிலவின் கறுத்த பின்புறத்தை
எம் வாசல் நோக்கி
திருப்பிப் பிடித்திருப்பது எவருடைய கைகளோ?

என 'இருட்டு' என்ற கவிதையிலும்,

கண்ணுள் சிக்கிய தொலைவுவரை
இருட்டிப் போன பேய்மரங்கள் தான்
தெரிகின்றன
இவற்றுள் எங்கே
என் நிலவை நான் காண்பது
பெரிய அலைகள் அடிக்கும் சத்தமும்
பாம்பு தவளைகள் இரைச்சலும்
எனை மிகத் திகிலூட்டுகின்றன
இதென்ன
இவ்வாறாய் ஓர் இரவு!

'கருகுதல்களும் கனவுகளும்' எனும் கவிதையில் துயர் மிகு உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

எங்களுக்கென்று இருக்கின்ற வாழ்க்கையில் இருந்தே, எங்களுடைய கனவுகள் பிறக்கின்றன. எங்களுடைய நிராசைகளும் எமது வாழ்வின் மீதே கவிந்திருக்கின்றன.

எங்களுடைய பெரும் உலகம் என்பது எம்முடைய குறுகிய அனுபவத்தின் எல்லையுள் கட்டுண்டிருக்கிறது ! நாம் அதனையே பாடுகின்றோம், எதிர்ப்புணர்வுகளைப் பதிவு செய்கின்றோம்.

ஒடுக்குதல்களுக்கு எதிரான குரல்களை உயர்த்துகின்றோம். அதை பாசாங்கு என்று எவர்

நெல்லைக்கு தெற்கில் நெல்லை
நெல்லை!

சொல்ல முடியும்? அதை எம்மிடமிருந்து பிடுங்கி
வீச யாரால் முடியும்?

இறுகிய பாறைகளினூடிருந்து
வீறு கொண்டதொரு புல்லாய் நிமிர்வேன்
கூவத்தான் முடியாதாயினும்
ஈனஸ்வரத்திலேனும்
என் பாடல்களை முனகியபடி
யார் முன்னும் பணிதலன்றி
எனது உணர்வுகளோடும் அவாக்களோடும்
எவ்வகை வாழ்வெனப் புரியாத இது
குழப்ப மிகு வாழ்வேதானாயினும்
வாழ்வேன்
வழ்வேன்
வாழ்வேன் நான்!

ஓர் குறிப்பிட்ட கருத்தியலை வலியுறுத்துகின்ற
கவிதைகள் மறுபடி மறுபடி எழுதப்படுகின்ற
ஒன்றாயினும்

வன்முறைகள் இன்னுமிருக்கின்றன... கொலைகள்
இன்னும் நிகழ்கின்றன... ஒரு வதை நிகழ்த்தப்படும்
பொழுது, ஊமையாயிருப்பதிலும் பார்க்க உரத்துக்
கூக்குரலிடுவதில் என்ன தவறிருக்கின்றது?

இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் அனைத்திலும்
விளிம்பு நிலைப் பெண்சார்ந்த ஒரு பொதுக் குரலை
உணரலாம். பெண்ணியாவின் நேரடியான தனித்
தன்மைகள் அவரை ஸ்திரமான கவிதைப் புலத்தில்
நிறுத்தியுள்ளன.

கல், நேசம் அல்லது நெல்லிமரம், ஓர் வானமும்
ஓர் அருவமும் போன்ற கவிதைகள், அவரிடமிருந்து

மேலும் பல கவிதைகளை எதிர் பார்க்கத்
தூண்டுகின்றன.

என்னவாயிற்றோ எனக்கு
ஒளிர்ந்து பின் இருள் சூழும்
இப்புவிவின் மீது ஓர்
கழிவிரக்கம் தோன்றலாயிற்று
எல்லாவற்றினதும் செய்கைகளின் பின்னும்
ஒளிந்து மறைந்து கிடக்கும்
பெருமையின் தேடலை
பொய்மைத் தனத்தை உணர்கிறேன்
ஒவ்வோர் மாலைகளிலும்
வானம் மிளிர வைக்கும்
நட்சத்திரங்களை எண்ணி எண்ணி
என் இராக்களைக் கழித்து
என் புதுமைகள் மிகும்
கற்பனைகளை உயிருட்டிப் பார்க்கிறேன்

என பெண் மனதை அற்புதமாக எழுதுகின்றார். பெண்
என்பவள் முற்றிலும் வேறானவள் என்பதையே
பெண்ணியாவின் கவிதைகளும் சொல்லி நிற்கின்றன.

மேலும் இவை ஓர் கனவுப் பெண்ணின் கவிதை
களாகவும் ஓர் கவிதைப் பெண்ணின் கனவுகளாகவும்
மலர்ந்திருக்கின்றன. பெண்ணியாவிற்கு என்
மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

அனார்
இலங்கை
2006.09.12
anar_srilanka@yahoo.com

“

காற்றில்
எல்லையற்று விரியும் கிளைகளின்
பச்சை இளம் நுனிகளின்...

முடிவிலியில்
மண்ணைத் துளையிட்டு
விரல் விரியும்
வேர்களின் முனைப்பின்...

.....

.....

.....

உயிர்த்துடிப்பைக் கேள்!

”